

Arhimandritul **Melhisedec Artiuhin** (cu numele de mirean Pavel Dmitrievici) s-a născut pe data de 2 mai 1962 la Moscova. După absolvirea Seminarului Teologic din capitala rusă, în 1986, este tuns în monahism. În 1987, a fost hirotonit ieromonah. Între anii 1988 și 1992, studiază la Academia Teologică din Moscova. Din 1988, este închinoviat la Optina. În 1990, devine egumen al renumitei mănăstiri a intelectualității rusești, renăscute. Din 1997, slujește la mai multe biserici din Moscova, fiind ridicat la rangul de arhimandrit în 2013.

Este întâistătător al metocului Pustiei Optina de la Moscova, desfășurând o prolifică activitate misionară și publicistică.

A scris aproape 20 cărți, ce au cunoscut o largă răspândire în rândurile credincioșilor, dedicate Bisericii, monahismului și familiei.

ARHIMANDRIT
MELHISEDEC ARTIUHIN

SĂ PRINDEM
UN LOC PE
CORABIA
MÂNTUIRII

Traducere din limba rusă:
Gheorghită Ciocoi

EDITURA DE SUFLET
București

Vinerea a existat din cele mai vechi timpuri un obicei în popor – de a curăți și înfrumuseța casa.

Vinerea Mare este dedicată pomenirii patimilor mântuitoare și morții pe cruce a Mântuitorului Iisus Hristos. În dimineața acelei zile Domnul a fost predat autorităților păgâne, și Pilat, temându-se pentru cariera sa, a consimțit să fie trimis la moarte un Om nevinovat. Hristos a urcat pe Golgota și a fost răstignit între doi tâlhari. În această zi orice om ar trebui să se gândească la un lucru: nu suntem ca cei care L-au trădat pe Hristos, dându-L către răstignire? Nu lucrăm împotriva conștiinței și a îndurării? Nu ne cumparam noi o carieră de succes sau urmărim anumite beneficii?

În Sâmbăta Mare, conform învățaturii Bisericii, trupul lui Hristos a rămas în mormânt, iar sufletul Mântuitorului a coborât la iad și a scos de acolo sufletele celor drepți. După slujba din dimineața de sâmbătă, credincioșii aduc pentru binecuvântare pasca și ouăle. Iar seara se adună în biserică pentru a întâmpina Învierea lui Hristos...

CUPRINS

Cuvânt înainte: De ce a venit Dumnezeu pe pământ.....	5
Să ne grăbim să prindem un loc pe corabie	21
Cel dintâi praznic al anului bisericesc	30
Cea mai de seamă vestire	41
Să vorbim despre iubire	56
Faceți un pas spre întâmpinarea lui Dumnezeu ..	70
Când Dumnezeu ne vorbește	84
Din împărăția întunericului în împărăția Luminei	96
De ce avem parte de necazuri și suferințe	111
Celui care iartă i se va ierta.....	120
Pocăința – schimbarea vieții.....	130
Postul Mare: nu despre lapte și cotele.....	140

nevinovați din Betleem, uciși de Irod; chilia și mormântul Fericitului Ieronim și altele.

În apropierea Betleemului, lângă satul Beit Sahur, se află Câmpul păstorilor – locul unde în noaptea de Crăciun îngerii le-au vestit nașterea Pruncului Iisus. În acest loc, în secolul al IV-lea, Sfânta împărăteasă Elena a ridicat o biserică. Acum este în mare parte distrusă, dar mai există o biserică grecească subterană. Câmpul, înconjurat de un zid, e cultivat cu măslini, vechi de peste 2000 de ani.

Aceste locuri sfinte sunt încărcate de măreția acestui eveniment – Nașterea Mântuitorului lumii, Domnul Iisus Hristos.

SĂ NE GRĂBIM SĂ PRINDEM UN LOC PE CORABIE

De ce vin oamenii la biserică? Nu mă refer în chip concret la biserica de zid, ci în sensul deplin, al Bisericii – ca o comunitate a creștinilor care au un singur Cap: pe Domnul nostru Iisus Hristos. Biserica, ca un tot al creștinilor vii și adormiți, uniți de credința și iubirea lui Hristos, de ierarhie și de Sfintele Taine. Biserica este locul în care omul poate veni cu încredere, aici va fi iubit, va fi primit cu dragoste frățească. Sunteți iubiți de Dumnezeu, și Biserica este locul în care Dumnezeu ne întâmpină cu dragostea și cu grija Lui mântuitoare. Acesta este un loc în care nimeni nu este în plus, cu toții suntem bineveniți, unde nu sunt și nu trebuie să fie străini, și fiecare, după cuvântul apostolului, sunt ai lui Dumnezeu și ai oamenilor.

La biserică vin oameni feluriți. Unii sunt la vârsta maturității duhovnicești, alții, răniți de păcat. Dar cei mai mulți dintre noi apelăm la

Dumnezeu doar atunci când avem o povară grea pe umeri. Un drum lung care nu a fost străbătut așa cum s-ar cuveni. Orbi care nu mai văd lumina lui Dumnezeu, ce strălucește fiecărui om și îl luminează. Orbi pentru care cele din afară, cele văzute, ascund pe cele lăuntrice, pe cele nevăzute. Oameni pentru care lumea a devenit îngustă și întunecată ca o închisoare vin la biserică, pentru că în ea descoperă profunzimea și plinătatea sensului vieții. Există lumină în biserică, există viață. Vin cei care au fost mutilați de viață și cei care s-au „ofilit” în această lume, pășind acum în pragul veșniciei.

Cu toții, atât de diferiți, ne întâlnim la biserică. Fiecare dintre noi a auzit că aici este viața, iubirea lui Dumnezeu care triumfă, și această iubire este mai puternică decât moartea, decât păcatul și răul. Oamenii sunt în stare să dobândească această iubire, deși nu întotdeauna în chip desăvârșit (pentru că sunt răniți de păcat, și, prin urmare, bolnavi și infirmi). Totuși, știm să ne iubim, să ne compătımim, să îndurăm și să ne iertăm unii pe alții. Am venit la biserică lui Dumnezeu pentru că aici curge izvorul vieții – credința noastră ortodoxă. Aceasta ne va conduce către un alt scop, mult mai slăvit și mai minunat decât toate aspirațiile noastre lumești. În biserică aflăm că se apropie ziua slavei lui Dumnezeu, ziua Învierii, ziua cea neînserată. Venind la biserică, ne pregătim să ne îmbarcăm pe o corabie

care ne va duce către țărmurile veșniciei. În scrierile Sfinților Părinți și în imnurile bisericești Biserica este comparată cu o corabie care ne poartă în veșnicie.

Pe această corabie vor fi mulți pasageri: unii te vor încânta prin nevinovăția și curăția lor; alții, nevinovați și curați întru început, ne rănesc inimile la vederea a ceea ce le-a făcut păcatul, cruzimea și nebunia omenească; alții intră în această corabie a mântuirii încă necurățiți, bolnavi de păcat. Cu câtă milă, cu ce afecțiune, cu ce cutremur ar trebui să ne raportăm la ei! Vor fi cei care aproape că și-au pierdut nădejdea în propriile forțe și au nevoie de sprijin. Apostolul Pavel a spus despre astfel de oameni: „Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră. Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos” (*Romani* 15, 1; *Galateni* 6, 2).

Cu toții aparținem uneia sau alteia dintre aceste categorii de pasageri și ne avem unii pe alții pe calea mântuirii. Trebuie să ne sprijinim reciproc, așa cum a făcut poporul ales al lui Dumnezeu când a lăsat Egiptul pentru Țara Făgăduinței. Cei puternici i-au purtat pe umeri pe bătrâni și pe copii pentru ca nimeni să nu rămână în robia plină de păcat. Tot astfel și noi: nu ne mântuim singuri, ci împreună alcătuim Biserica – una, sfântă, sobornicească și apostolească. Aceasta înseamnă că păcatul cuiva cade asupra

întregii Biserici, iar, pe de altă parte, rugăciunile și iubirea unei singure persoane sfințesc întreaga Biserică.

Prin urmare, se cuvine să fim conștienți de răspunderea noastră, să ne amintim că nu suntem singuri, ci un singur trup – și în acest trup unic trebuie să se descopere un singur duh: duhul dragostei dumnezeiești. Apostolul Ioan Teologul ne spune: „Prin aceasta cunoaștem pe fiii lui Dumnezeu și pe fiii diavolului; oricine nu face dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu iubește pe fratele său” (*I Ioan 3, 10*).

În această călătorie mântuitoare vom fi însoțiți și însuflețiți de uriași: sfinții pe care îi pomenim și îi cinștim atunci când ne închinăm. Citirea vieților lor este importantă și folositoare, deoarece ei mărturisesc despre chipul în care Dumnezeu Și-a arătat puterea în viața unor oameni asemenea nouă, cum însuși raiul a fost prezent în viața lor. Prin nevoințele lor duhovnicești, sfinții plăcuți ai lui Dumnezeu arată ce putem deveni dacă ne deschidem inima către harul dumnezeiesc și câtă frumusețe și măreție pot străluci în sufletele noastre spre slava lui Dumnezeu. Vom fi din nou convinși că raiul este în noi, că Dumnezeu este în noi. Viața nevăzută, duhovnicească, cerească nu este un mit, nu e vorba de basme și fantezii, de exaltarea minții cuiva, ci de o realitate despre care Domnul ne-a spus: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!” (*Ioan 20, 29*).

Să ne rugăm ca Domnul să ne întărească credința și să ne dăruiască convingerea că ea este dreaptă, chiar dacă avem parte de îndoieli și neînțelegeri! Ne urcăm în corabia mântuirii la fel cum din întunericul adânc pășim către semiîntunericul care se risipește și din semiîntuneric către lumină. Cu bucurie în inimă scuturăm praful de pe picioare, aruncăm lanțurile ce ne țineau robi în păcatul lăcomiei, invidiei, urii și zavistiei, prizonieri neînțelegerilor – și luăm aminte la noi. Pentru că suntem robi ai patimilor noastre, iar Dumnezeu ne cheamă să fim liberi. Luptând în fiecare zi și în fiecare ceas cu patimile și cu păcatele, noi vedem cum, pas cu pas, ne îndreptăm pe marea cea largă, departe de țărmurile întunericului, către lumina dumnezeiască. Pe cale vom întâlni atât Taborul, cât și Golgota. La început așteaptă crucea, iar apoi, învierea. Și dacă ne răstignim păcatele și stăruim către mântuire, atunci avem șansa ca pe minunata corabie a mântuirii să ajungem la limanul cel liniștit, unde ne vom arăta în fața iubirii celei dumnezeiești și vom gusta din harul lui Dumnezeu.

În foarte multe rânduri trecem marea vieții pe marea rugăciunilor noastre, a dragostei și a milei, dar superficial, pe deasupra ei. Acest lucru se întâmplă deoarece ne este teamă de adânc, căci adâncirea presupune o atitudine clară față de noi înșine, amintindu-ne de moarte și de veșnicie. Adâncimea mării vieții pune drept condi-